

Kapittel 1.

Over alt i verden står tomme hus. Hus som ingen har bodd i på mange, mange år. Du kan se de når du kjører langs landeveien eller går hjem fra butikken, og du kan se de når du sitter på toget og drømmer deg vekk i horisonten. Kanskje har du ikke lagt spesielt merke til det før, men de er over alt. Strødd rundt i verden.

Ofte er det eldre hus, men også noen nye hus står tomme. Noen av disse husene er blitt forlatt i tårer, andre er glemt. Noen av husene har stått tomme med tanke om å bli bebodd igjen, før tiden gikk og gikk og gikk, og til slutt var det for sent. Noen er store palass og slott med flere tusen små-bygg rundt seg. Andre er enslige, små lover og lauer på åpne jorder: Hus som aldri var ment til å være hjem, men som faller fort sammen når vi slutter å bruke dem.

Enkelte hus står som om noen skal komme hjem igjen hvert øyeblikk. Som om de bare skulle en tur på butikken eller gikk til naboen for å låne sukker. For på kjøkkenet er det dekket på bordet, og på veggene henger innrammede bilder av familie og venner. I hyllene står bøker og trofeer fra en svunnen tid, og garderobene er fulle av klær - eller det som er igjen av dem.

Andre hus igjen, står helt tomme. Så tomme at du må bruke fantasien for å i det hele tatt kunne se at det har bodd noen der. Kanskje har huset blitt vandalisert, og kanskje ble det aldri ferdig bygget? Kanskje var tanken å rive det, før planene ble lagt til side? Over alt i verden står tomme hus og alle har de sin historie.

Hvis ingen tar vare på disse husene vil de forsvinne. Enkelte hus holder seg ganske bra og står reist i hundre år, andre råtner i løpet av noen få generasjoner.

Blant alle disse husene hender det seg at man finner noen perler som har blitt godt tatt vare på, til tross for at det ikke har vært mennesker der på flere år. For noen av husene har spøkelser. Og mange av disse spøkelsene jobber hardt for å ta vare på hjemmet sitt. De stiller det, de lever i det og de lever *for* det. Hus trenger folk! Men noen greier seg ganske lenge med spøkelser.

*

-Er det sant? skal vi virkelig få mennesker igjen!

Dotti danser av glede og løper gjennom ytterdøren, inn i gangen og gjennom kjøkkenet, gjennom spisebordet og til slutt ned trappen og inn på soverommet, der hun kaster seg i sengen og begynner å hoppe så putene spretter.

-Vi får mennesker, vi får mennesker, vi får mennesker! Roper Dotti før hun faller om og hylr som en pipekjele inn i hodeputa.

-Vil du holde opp med den hoppingen? Du kommer til å ødelegge senga.

Ved siden av sengen sitter søsterspøkelset og grer håret sitt. I hvert fall ser det ut som hun grer håret sitt, men spøkelser er jo usynlige så det er ikke bestandig så greit å vite hva de gjør.

-Hva så? svarer Dotti inn i puta. -Du *sover* jo ikke uansett. *Dessuten* var jeg ferdig å hoppe... Fortsetter hun og ler.

Men søsterspøkelset ler ikke. Selv om hun er et spøkelse og derfor ikke behøver å sove, så liker hun å late som. Dotti vet dette svært godt, men hun har lett for

å glemme hvor sårt det er for søsterspøkelset at hun ikke kan sove. Og søsterspøkelset skjønner at Dotti ikke mente noe vondt med det, men hun kan ikke la være å reagere ved å legge hårbørsten hardt i fra seg på sminkebordet.

Dotti angrer med en gang, men hun orker ikke si noe, i stedet hopper hun ut av senga og inn på badet. Hun går ofte dit når hun ikke orker å tenke. Da stiller hun seg foran speilet og later som hun er noen andre. Noen ganger finner hun frem hansker og store hatter og later som hun er en gammel tante som forteller om sitt eget liv og alt det spennende hun har opplevd. Slik kan Dotti stå og prate med sitt eget speilbilde i flere timer.

-Du, Dotti. Sier en mild og hyggelig stemme. Det er spøkelsespus som sitter utenfor døra og lurer på om han kan komme inn. Han kan jo selvfølgelig bare gå gjennom døra, men han vet godt at Dotti liker å være alene når hun er på badet.

-Hva er det? Svarer Dotti og stikker hodet gjennom døra.

-Tror du menneskene liker katter? Spør han og vasker lakenet sitt. I hvert fall ser det ut som han vasker seg. Men som sagt er spøkelser usynlige, så man kan kun gjette hva som faktisk foregår.

-Det må de, sier Dotti bestemt. -Ellers så skremmer jeg de vekk! Legger hun til og brøler med sånn kraft at hun faller gjennom døra med hele seg, og spøkelsespus skvetter så han hopper ut av lakenet sitt og blir borte.

Dotti blir sittende på gulvet et lite øyeblikk og gapskratte, før hun går tilbake inn på badet, hvor hun blir møtt av søsterspøkelset.

-Hvem er det som har sagt av vi skal få mennesker, lurere hun på.

Søsterspøkelset heter forresten Ulla, og nå står hun og lener seg mot døråpningen mellom badet og soverommet.

I motsetning til de andre spøkelsene, så kan ikke Ulla gå igjennom ting. Eller, det er i hvertfall ingen som har sett henne gjøre det. Hun åpner dører og vinduer, hun går alltid rundt møblene og hun har aldri gjemt seg inne i veggene. Men det har ikke Dotti heller, for hun er redd hun skal sette seg fast der. Hvis hun skal sette seg fast noe sted, så må det være så de andre spøkelsene ser henne. Da kan hun være sikker på at hun kan få hjelp. Før Ulla flyttet inn ville hun ikke tenkt noe på det, men etter å ha lært at Ulla ikka kan gå gjennom ting begynte hun å bli litt mer forsiktig.

-Det kom en mann hit for litt siden og hengte opp skilt, sier Dotti og stiller seg foran speilet igjen. Ulla blir stående og se på at hun åpner skuffer og skap og begynner å pynte seg med det hun finner.

-Hva sto det på skiltet? Spør Ulla med hendene krysset over brystet.

-Si det, svarer Dottie ettertenkelig og later som hun hørte hva Ulla sa. Men Dotti var nettopp kommet inn i en herlig dagdrøm om alle de spennende menneskene som kan finne på å flytte inn i huset deres, og den drømmen ville hun helst bli i litt lenger.

Ulla kaster seg rundt ett hundre og åtti grader. - Javel, javel, jeg skal gå og se selv. Hils fantasivennene dine fra meg igjen, da. sier hun og vifter på det høyre ermet, liksom for å sette et utropstegn ved det hun sa.

Ute sitter spøkelsespus og ser på skiltet som er hengt opp på husveggen med stifter.

-Hei, Pus, sier Ulla.

-Hei, Ulla, svarer Pus.

Der blir de stående, og sittende, en stund og se på skiltet. *Til salg, til salgs, til salgs.* Ordenen gjør Ulla svimmel.

-Det får søren meg være noen som liker katter, sier Ulla omsider og setter seg ned for å klappe Pus.

-Hvorfor tror du de har bestemt seg for å selge det nå, spør Pus og lener hodet sitt mot hånden til Ulla.

Uten å si noe reiser Ulla seg og går målrettet over hagen. Pus blir sittende å se lengtende etter henne. Han skulle gjerne blitt klødd litt mer. Spesielt bak det andre øret, liksom for å være sikker på at det ikke føler seg urettferdig behandlet. Men han rekker ikke lengte lenge, for Ulla begynner å klyve over muren som skiller hagen deres fra kirkegården og Pus løper etter henne for å se hva hun skal.

Sture

På en liten benk et lite stykke innover gravlunden sitter Gamlefar Spøk. Her har han sittet hver morgen i snart 15 år, og noen ganger blir han sittende i flere dager i strekk, før han omsider vender den usynlige nesa si hjemover. Han venter nemlig på sin kjære ektemann Otto, som flyttet ut kun noen måneder etter at Sture, det er det Gamlefar Spøk heter, selv gikk bort og ble et spøkelse. Og vanligvis sitter han her i håp om at Otto skal besøke graven hans, men denne gangen var det annerledes.

For omtrent en måned siden var nemlig gravstøtten til Sture borte. Det var kun et par støttepinner som stakk opp av bakken. Stakkars Sture var så overveldet

at han ikke orket å gå hjem igjen den kvelden, og ikke den neste heller. Han ble sittende der å vente, dag ut og natt inn. Det følte som en hel evighet, men omsider kom det et par og satte støtten hans på plass igjen, og Sture kunne ikke tro sine egne øyne. Under sitt eget navn var det inngravert et nytt navn. Han hadde følt det på seg, men nå kunne han altså se at det var sant. Nå, nå er Otto død.

-Hvor lenge har du sittet her? Spør Ulla og setter seg sammen med Sture.

-Siden mandag for kanskje tre uker siden, svarer han og trekker på lakenet.

-Det var en følelse bare. Jeg gruet meg til å gå hit så jeg gikk mye senere enn jeg pleier, og da jeg kom hit var gravstøtten vekk...

Det blir stille en stund, så legger han til med et sørgmodig smil. -Nå sitter jeg bare her og venter på at Otto skal komme hjem.

Sture lener hodet sitt på skuldra til Ulla, og Ulla lener hodet sitt på hodet hans igjen.

-De skal selge huset, vet du det? Spør Ulla etter en stund.

-Ja, jeg hørte de snakket om det da de satte ned urna. Otto hadde visst ønsket det slik.

-Hadde Otto det, spør Ulla overrasket. Otto var veldig glad i huset, så det hadde hun aldri ventet.

Otto og Sture hadde et godt ekteskap. Et kreativt ekteskap. Ingenting utenom det vanlige, de trengte ikke mye og de hadde heller ikke lite, men de var flinke til å leve sammen og finne løsninger når noe skulle oppstå. Det var kun én ting de aldri klarte å bli helt enige om, og det var livssyn.

Mens Sture trodde på spøkelser (og av og til kunne se dem), trodde Otto på reinkarnasjon. Nøyaktig hvilken religion Otto praktiserte, har ikke Sture fortalt, men dette var altså den ene tingen de ikke klarte å bli enige om. Selvfølgelig respekterte de hverandres livssyn og de var enige i å være uenige. Men da Sture døde skulle det altså vise seg at Sture hadde rett. At når en dør, blir en til et spøkelse, og en forblir et spøkelse til ens største ønske er oppfylt. I hvertfall var det slik for Sture. Det var en sånn følelse han ikke kunne forklare, om at sånn, sånn var det. Og Stures eneste ønske var å være med Otto, men uansett hvor hardt han prøvde så kunne hverken Otto se eller høre ham. Det eneste Otto ante var en energi som minnet om Sture, en følelse av at han var i nærheten.

I begynnelsen var det en beroligende følelse for Otto, en trøst. At Sture var der og våket over ham. Men Sture ble mer og mer desperat etter å få Otto til å se ham, til å se at spøkelser finnes. Til å se at det er et etterliv, og et annet etterliv enn det Otto trodde på. Sture gjorde alt han kunne, hoiet og hoppet og bråkte og kastet ting rundt seg i ren fortvilelse, men uansett hva han gjorde så kunne ikke Otto se eller høre ham.

Kastet Sture noe på gulvet, ville Otto bare plukke det opp igjen som om ingenting hadde skjedd. Svaiet han noe i luften, ville Otto plukke det ned igjen som om det var helt naturlig at det hang i løse luften. Og skrev han noe i speilet etter Otto hadde dusjet, ville Otto bare viske det ut igjen som om det var han selv som hadde skrevet det. Til slutt gikk det opp for ham at uansett hva han gjorde så ville han være usynlig for Otto, for Otto trodde ikke på spøkelser og de som ikke tror kan heller ikke se, tenkte han og så begynte han å gråte.

Det eneste Sture presterte var å bytte ut tryggheten med en kaotisk og engstelig energi. Til slutt så orket ikke Otto å bo hjemme lengre. Han klarte aldri å slappe av. Han fikk ikke sove, han fikk ikke spise, han fikk knapt puste. Ikke en gang når han gikk til kirkegården for å sitte på benken foran gravstøtten, fikk han puste ordentlig ut, og etter at det gikk opp for Sture at han aldri kunne få Otto til se ham, ble det enda verre. Sture vandret rundt i huset og gråt. Han gråt og gråt, og Otto som var trist over å ha mistet sin elskede, fikk ikke sørget ordentlig. Han bare gikk rundt i stua med hendene på ryggen og ble desperat etter en utvei.

Det endte med at Otto pakket sakene sine og dro. Han tok kun med seg et par koffertter med minner, bilder og alt av nødvendige saker. Sture var for opptatt med å gråte til å kunne gjøre noe med det, og da Otto satte seg i drosjen og de begynte å kjøre, løp Sture ut av huset og etter dem. Han løp, og løp, og løp, men uansett hvor meget han skyndte seg, så var drosjen bestandig raskere. Han kunne så vidt nå den igjen når den stoppet for fotgjengere eller kryssende biler. Men så snart de var kommet ut på hovedveien var det ikke noe håp igjen for stakkars, gamle Sture.

Det var Dotti som fant ham. Han satt på en sten ved vegkanten. Han hadde vært borte i flere uker, og hun og Ulla hadde lett etter ham like lenge. Ulla så ham da han dro, og hun ropte på Dotti for hun visste ikke sine arme råd. Kom tilbake, ropte de i kor. Men Sture løp og løp, så langt beina hans kunne bære ham og enda lengre. Til slutt løp han i fra lakenet sitt, og alt de kunne skimte var et par sko som forsvant bortover horisonten. Ulla hulket og gråt, for hun hadde vært vitne til alt det vonde som hadde foregått mellom de to som elsket hverandre så høyt og likevel ikke kunne se hverandre. Og Dotti, som stort sett ikke er annet enn glad hele tiden, forsøkte å trøste henne.

-Det går bra, hadde Dotti sagt så trøstende som hun bare kunne. - Han finner veien hjem igjen, skal du se.

-Men kjæreste Dotti, hadde Ulla svart gjennom hulkende gråt. -Du forstår ikke. Sture har mistet alt, og slik mistet Otto alt også, når alt de trengte bare var å se hverandre.

-Nåvel, svarte Dotti og var en tanke fornærmet. Hun likte ikke å bli pratet til under ordene "kjære deg" og "vesla" og sånne ting. Hun var kanskje et barn, men hun var ikke dum. -Så forstår jeg det kanskje ikke så godt som deg, men jeg kan love deg at det går bra. Hun reiste seg med et hopp og la til -Det ordner seg. Så rakte hun ut armen og hjalp Ulla opp og inn.

*

-Hvor lang tid gikk det fra du døde til du ble et spøkelse, spør Ulla Sture.

-Det skjedde ganske med en gang, svarer han og trekker på lakenet igjen.

-Du tror ikke... Ulla stopper opp og ser på Sture. Hun vet ikke om hun tør å si det hun tenker.

-Jo, jeg har tenkt tanken, svarer Sture ettertenksomt, også synker de sammen igjen. Sture med hodet på skuldra til Ulla. Ulla med hodet på hodet hans igjen. Uten å si noe mer.

-Tenkt på hva da? Spør Pus etter en stund. Nå sitter han på bakken ved skoene til Sture. Sture plukker ham opp og holder ham i fanget sitt.

-Jo, lille Pus, begynner han og klør Pus bak øret. Så trekker han pusten dypt og fortsetter. -Otto trodde på reinkarnasjon. På gjenfødelse. Og i løpet av mine 15 år som spøkelse har jeg erfart at ikke alle som går bort, blir til spøkelser.

Sture prater rolig og ser rett frem og ut i ingenting, og Pus ser opp på ham med blanke, usynlige kattespøkelsesøyne.

-Hvordan vet du det? Spør Pus

-Jeg har vært spøkelse lenge, og etter hvert som også naboer gikk vekk så var det kun et fåtall som ble til spøkelser.

-Vet du hvorfor?

-Det kan virke som man ender opp der man ønsker, eller *tror* at man skal ende opp? Jeg har alltid trodd sterkt på spøkelser og tilogmed sett spøkelser ved flere anledninger i løpet av mitt menneskeliv, og jeg ble jo til et spøkelse selv! Mens naboen vår, gamle enkefru Prisilla,,,, da hun døde var det ikke noe spøkelse å finne der. Og Otto...

-Otto trodde på gjenfødselen, så han kan ha blitt gjenfødt. Sier Ulla forsiktig.

-Dessverre så lærte jeg meg ikke så mye om det han trodde på. Det var den ene tingen vi var uenige i, og... Sture stopper opp for å ikke begynne å gråte. Han ser ned på pus, stryker ham på ryggen og smiler på sin egne, usynlige og sørgmodige måte, så trekker han pusten godt før han fortsetter.

-Isteden for å snakke om det og bli kjent med hverandres syn på verden, så lot vi være å prate om det. Og vi hadde vanskelig med å forstå hverandres følelser. Vi ble sinte og lei oss. Selv så *visste* vi jo så godt hva som var riktig. Jeg *visste* at spøkelser fantes, for jeg hadde jo sett dem, og han *visste* at når han døde så skulle han bli gjenfødt. Akkurat som det sto om i bøkene hans. Og vi ville jo bare hverandre godt ved å prøve å vise sannheten... Vår egen sannhet. Men så tok vi begge feil.

-Og dere hadde begge rett?

-Ja, så vidt jeg vet... Men i stedet for å snakke om så feiet vi det under teppet. Det gjorde det aldri vanskelig å leve sammen, men jeg skulle ønske at jeg interesserte meg mere i det han trodde på. For det var jo viktig for ham, selv

om det ikke var så viktig for meg... Og nå skulle det jo vise seg at det kunne vært nyttig for meg å vite det likevel.

Pus setter seg opp og ser på ham, igjen med de store, blanke og usynlige kattespøkelsesøynene sine.

-Kan du finne ham igjen, da? Spør Pus omsider.

-Jeg vet ikke, svarer Sture. Jeg har en følelse, men jeg lærte meg aldri detaljene. Jeg vet ikke hvem som blir gjenfødt, og i så fall hva de blir født som. Jeg vet ikke hvor i verden jeg skal lete. Jeg vet ikke engang om han kommer til å kjenne meg igjen, hvis han da kan se meg... Og bøkene tok han med seg da han dro, så jeg kan ikke engang lese meg opp om troen hans og...

Ulla legger hånden sin på Sture som for å stoppe ham. -La oss gå hjem, sier hun.

3. kapittel

Det er november. 2 minusgrader og rim på de nakne trærne. I enden av hagen, i toppen av det høyeste treet henger et flagg, eller en vimpel, for å være eksakt. Vimpelen er festet med ei snor som går helt ned til trehytta - som står plantet midt i mellom de to trærne. Altså, mellom det største treet og et annet tre. Det var Otto som tegnet det og han bygde det sammen med Sture. Det så ut som et lite hus og det var veldig koselig der inne.

En bil svingte inn i hagen og parkerte rett foran trehytta. Dotti hørte bilen og løp tvers gjennom huset og ut på verandaen for å se hvem det var. Har vi fått mennesker allerede? Tenkte hun og kjente hvordan hjertet hoppet av glede. Hun

var så glad at hun ikke engang merket at den som kjørte bilen hadde kjørt over de fine villblomstene hennes (som riktignok var dekket med rim og ikke var så veldig fine lengre).

Men ut av bilen stiger fire mennesker som ikke ser ut som de har tenkt å bli boende. De har på seg gummihansker, malerdresser, forklær og munnbind. To av dem har tilogmed på seg store vernebriller og de går rett mot ytterdøren, mens en av dem går til bakluka og henter to store bøtter fulle av vaskeutstyr. Den fjerde personen henter fire mopper. Dotti krysser hendene og kjenner at hun blir varm i hodet. -Tror de ikke at vi har vasket? Mumler hun sint for seg selv, og glemmer helt at det kanskje ikke er å forvente at et hus som har vært uten mennesker i 15 år, kan være særlig rent.

Dotti hopper ned fra verandaen og følger etter dem. Rundt hjørnet står Ulla og Sture, og de ser ut som de aldri har sett et menneske før. Dotti stiller seg ved siden av dem og sammen blir de stående på rekke og se på de underlige skikkelsene som har tenkt seg inn i hjemmet deres.

-Det var da voldsomt til utrustning, sier Ulla. Sture nikker og sier seg enig.

-De får seg nok en overraskelse når de får se hvor rent vi har det, ler Dotti.

Ulla og Sture nikker og sier seg enige.

Dotti stikker hodet gjennom vinduet og klyver inn i stua. Sture følger kort etter, mens Ulla skynder seg inn døra før menneskene lukker den igjen. Hun vil jo ikke skremme noen, og hun har erfart at mennesker, forståelig nok, kan bli ganske redde når ei dør åpner og lukker seg selv. Men det kommer jo selvfølgelig ann på menneskene.

-Jøss! Utroper den første som kommer inn.

-Næ! Sier den andre.

-Hva da? og -Få se! Svarer de to andre og skynder seg inn for å se hva det var.

-Puh, her er det jo ingen ting for oss å gjøre! Sier den første og puster lettet ut. Så begynner hun å kle av seg. Malerdressen, brillene, handskene og munnbindet. De andre begynner å kle av seg de også. De ler og tuller og forteller hverandre om hvordan de hadde gruet seg til denne jobben. Hvordan de hadde sett for seg at det så ut her etter å ha stått tomt så lenge.

-Men hvordan kan det være så rent når ingen har vært her på 15 år? Spør den første. Hun har rødt krøllete hår satt opp i en stor topp bak på hodet.

-Dere tror ikke det kan ha bodd noen her? Spør den neste og knyter ermene på malerdressen rundt livet. Han har på seg en T-skjorte med en stor B brodert på midten.

-Neppe. Det har ikke vært strøm eller vann her, vel? Svarer nestemann. Han har stort, rosa hår.

Dotti, som har stått å lent seg på sofaen, synes dette er gøy og mister plutselig balansen og treffer veggen med et dunk. Vaske-menneskene fryser til og blir helt stille. De ser på hverandre og de ser seg rundt om i rommet. Så møter to av de blikket og begynner å gapskratte.

-Åh, dere er så teite! Brøler han med B-en på skjorta og slenger seg ned i sofaen.

-Hva gjør du? Spør den fjerde av de. Hun er helt kort hår og har på seg en gul kjole. Hun liker nemlig å pynte seg selv når hun skal jobbe.

-Pff! Vi får timesbetalt, gjør vi ikke? Kan jo like så greit bare henge litt før vi begynner. De vet vel ikke at det var så rent her da vi kom?

-Gi deg! Sier hun med det røde håret med et smil og slenger ham en mopp. -Det er sikkert noe vi kan vaske.

-Det blir ikke stort, sier Ulla.

-Nei, men de må bare holde på, legger Sture til og setter seg i sofaen der B nettopp satt.

-Skal vi tulle litt med dem? Spør Dotti.

-Nei, vi har ingen grunn til å være frekke.

-Kjedelig! Utbryter Dotti teatralisk og legger seg ned på stuebordet igjen.

De blir sittende, og liggende, å se på de fire som vasker og putter ting i esker. Sture sniker ting ut fra noen av eskene igjen når ingen ser på. Ting som han vet at ingen kommer til å savne, for han vil jo ikke at noen skal bli beskyldt for tyveri.

-Hvor skal du gjøre av alle tingene, spør Ulla.

-Han kan legge de i huset mitt, svarer Dotti.

Dotti begynner å kjede seg enormt, men hun klarer å holde seg helt til den rødharede løfter opp planten på stuebordet og bytter den ut med en nyere, helt uvitende om at det ligger et spøkelse på det samme bordet.

-Jeg tror hun er en troer, tenker Dotti høyt.

-Ikke prøv på noe tull nå, Dotti. Sier Ulla med et smil.

Dotti ignorerer henne og napper et blad fra den nye blomsten og slipper det på gulvet, og Pus hopper instinktivt etter det og begynner å leke.

-Rart, sier den rødharede og setter seg ned på huk. -Hei dere, kom å se på dette!

De tre andre kommer inn i stua for å se. De kan ikke se Pus, så for dem ser det ut som bladet fyker rundt av seg selv.

-Hm, sier han med det rosa håret, trekker på skuldrene og går ned igjen.

-Må være gjennomtrekk, sier den med gul kjole og gestikulerer mot det åpne vinduet.

-Kanskje det er noe spindellev som det har hengt seg fast i, foreslår *B* og vifter hendene rundt for å liksom løsne trådene. Så bøyer han seg ned og plukker opp bladet og kaster det i en stor søppelsekk.

-Å, klager pus og ser opp på Dotti liksom for å be om et nytt, men Dotti rekker ikke gjøre noe før den med rosa hår kommer løpende opp kjellertrappa.

-Kom å se på dette, det ser jo ut som det har bodd noen her.

-Nei, er det sant?

-Men er det noen her, da?

-Jeg kunne ikke finne noen. Og alle dører og vinduer er lukket og låst.

-Så ekkelt.

-De dro sikkert da vi kom?

-Burde vi rapportere det?

-Men dro ikke han som eide huset uten å så mye som rydde en gang?

-Jo, mamma kjenner en av naboene som kjente *ham* igjen, og hun fortalte alt sammen. Men hun har aldri sett noen gå inn eller ut her siden han dro, så det er sikkert ikke så farlig.

-Skal jeg sjekke det ut? Spør Dotti.

-La det være. Det er ingenting vi kan gjøre nå, svarer Sture.

-Hva med bildene dine? Spør Ulla og peker på den med gul kjole, som står med en eske full av bilder.

-Var det mer vi skulle pakke ned for dem, annet enn bilder og trofeer? Spør hun.

-Jo, var det ikke det? Bare sett eska på bordet du, så skal jeg hente lista i bilen, svarer den rødharede. Hun forsvinner ut i gangen og den gule setter i fra seg eska på stuebordet. Sture, Dotti, Ulla og Pus lener seg alle over eska for å se.

Ulla

-Hva gjør du? Spurte Dotti. Hun stod i døråpningen til gjesterommet i sokkelen, med en koffert i den ene hånda og en dukke i den andre.

-Jeg sover, svarte Ulla. Hun lå helt strak oppå dyna. Lakenet som Dotti hadde gitt henne, lå på bordet ved siden av. Hun hadde i stedet tatt på seg en rød julepysj og store, myke sokker. Dotti syntes det var underlig tidlig med julemotiv allerede i Juli, men hun kommenterte det ikke. Kanskje var det den eneste pysjen Ulla eide, for kofferten hun hadde med seg var ikke stor. Den var lys blå og lå under senga. Dotti hadde sagt at hun kunne legge den der, for det første fordi *menneskene hennes* (Otto og Sture) var gamle og sjelden gikk ned i sokkelen, og for det andre så kom de neppe til å begynne å krype rundt etter ting under sengene.

*

-Hva med meg, da? Hadde Ulla spurt da Dotti inviterte henne inn. -Ville de ikke kunne se meg?

-Kun hvis du ønsker det selv... Og hvis de ikke ønsker å se, eller ikke *tror* på at du finnes, så kan de ikke se deg selv hvor hardt du ønsker det, forklarte Dotti.

-Hva med deg, da? Spurte Ulla. Hun refererte til lakenet Dotti hadde på seg.

-Å, denne? De kan ikke se ting som du har på deg heller. Jeg vet ikke hvorfor, det er visst bare sånn. Hadde Dotti konkludert, og Ulla stilte ikke noen spørsmål ved dét, for det virket som Dotti visste hva hun pratet om.

*

-Gjør du ikke, svarte Dotti påståelig og satte seg på kofferten.

-Kan jeg i det minste late som?

-Er ikke det kjedelig, da? Svarte Dotti og lente seg fremover så kofferten bikket og hun stupte kråke inn i sengen som igjen skumpet i nattbordet og veltet nattlampen over ende.

-Hysj, ikke vekk menneskene! Hvasket Ulla og satte seg opp i en voldsom fart.

-Sorry, svarte Dotti gjennom tennene og satte på plass igjen lampen.

-Er du ikke det minste bekymret?

-Hvorfor skulle jeg være det? Otto kan da ikke se oss, og Sture har nok merket at du er her, men hva skulle han gjøre med saken? Kaste deg ut? Dessuten, sover de tungt begge to...

-Hva har du i kofferten? Avbrøt Ulla.

-Det er dukkesamlingen min, jeg tenkte kanskje vi kunne leke!

Dotti begynte ivrig å pakke ut av kofferten men Ulla svarte ikke. I stedet la hun seg i fotenden av sengen og kikket rundt i rommet.

Det var et unikt hus de bodde i. Dotti hadde fortalt henne alt om hvordan Otto hadde tegnet det og at han og Sture bygget det sammen, med mye hjelp så klart! - Men Dotti var sikker på at det ikke fantes en mer romantisk historie bak noe hus i **hele verden!** Og stua var det mest praktfulle rommet i huset. Store vinduer pekte ut mot en fantastisk utsikt og slapp inn mye lys. Trappa som gikk opp til biblioteket i andre etasje var bratt, og derfor perfekt til å skli ned rekkverket på kjedelige regnværsdager. Og biblioteket med utsikt ned på stua under! - Det var så mange bøker der at Dotti kunne garantere at Ulla aldri kom til å kjede seg igjen! I det minste til hun hadde lest alle,,, ja, hvis hun kunne lese

da? Det kunne hun og Dotti ble nesten litt skuffet over at hun ikke fikk sjansen til å lære henne det.

-Ble du aldri ensom da det kun var deg? Spurte Ulla omsider. -Ble du aldri ensom og tenkte at nå, nå er det nok. Nå vil jeg ikke være spøkelse mer.

-Jo... Jeg har vært mye ensom, svarte Dotti spørrende. - Men livet som spøkelse er jo heeelt magisk! Jeg tenkte at det måtte komme flere spøkelser etter hvert, også hadde jeg jo menneskene som bodde her den gangen!

-Men de kunne ikke se deg. De kastet mange av tingene dine og til slutt rev de hjemmet ditt og dro! Kastet hele huset! Hvordan klarte du det? Ulla kastet hendene i været så det blafret i klærne hennes.

-Vil du vite en hemmelighet? Spurte Dotti. -De rev ikke egentlig huset. De gravde et hull i bakken og dyttet hele huset ned!

Ulla snur seg over på siden og kikker vantro på Dotti.

-Jeg går dit noen ganger. Det er krevende å trekke seg gjennom et så tjukt lag med jord, men huset er der fremdeles, det er bare litt skeivt... Og det hender seg at jeg vasker det. Passer på at det varer litt lenger... Og noen ganger leker jeg at det flytter inn mennesker der, og de bor i det som et lite hobbit-hus...

-Jeg skulle ønske jeg kunne se verden på samme måte som deg, sier Ulla og detter ned på ryggen igjen.

-Jeg kan lære deg det... Sier Dotti konsentrert. - Men først, kan du sette på igjen hodet hennes? Dotti rekker Ulla en gammel barbiedukke uten hode.

-Jeg var nettopp og hentet de i huset. Jeg gjemmer ting der når menneskene ikke ville ha dem lengre.

-Har du gjemt mye der?

-Ja! Jeg kan jo vise deg det en dag!

-Da må du nesten grave et hull, for jeg kommer meg ikke ned dit.

Dotti ble plutselig sjenert og så ned, så mumlet hun noe som Ulla ikke forstod..

-Hva da?

-Hvorfor bruker du dørene fremfor å bare gå gjennom dem? Gjentar hun, uten å se opp.

Ulla blir liggende å tenke litt mens hun presser hodet til barbie-dukken på plass. Så rekker hun dukken til Dottie og sier at hun bare ikke føler for det. Og at hun har prøvd et par ganger uten hell.

-Jeg kan lære deg! Sier Dotti og reiser seg så plutselig at Ulla skvetter.

Men ulla bare snur seg inn mot veggen og sier *takk og kanskje senere*. Hun ville gjerne få sove i fred.

Dotti hadde aldri sett for seg at storesøstre kunne være så kjedelige, men hun sa ingenting på det. *Ulla trenger sikkert litt tid.*

*

Dotti fant Ulla på trappa til nabohuset. Naboene hadde nettopp kjørt vekk med det siste flyttelasset og Ulla satt igjen, helt alene. Det eneste hun hadde var en koffert med tingene sine, og hadde det ikke vært for kofferten så hadde Dotti aldri funnet henne, for som sagt er spøkelses usynlige - selv for hverandre.

Dotti hadde gått flere turer innom nabohuset den siste tiden. Hun hadde sittet på gjerdet og sett på at de pakket og lesset. Det var noe hypnotiserende ved det hele, og hun lurte sånn på hvorfor de var så triste. Det var ikke lenge siden de flyttet inn, og da var de så lykkelige over sitt nye hjem. Det samme gjaldt de forrige eierne. De hadde pratet om hvordan det var noe med huset, at det var så tungt å bo der. De måtte vekk, hadde de sagt. Men disse sa ingen ting. De pakket og lesset, og pakket og lesset i øredøvende stillhet. Så dro de, og Dotti skulle akkurat til å gå hjem, i det hun så kofferten på trappa.

Har de glempt noe, tenkte Dotti og hoppet ned fra gjerdet. Så hørte hun det.
Det var noen som gråt.

Dotti trakk av seg lakenet sitt og holdt det inntil seg mens hun listet seg bort til trappa. Så kastet hun lakenet i været og det la seg over Ulla og kofferten. Dotti stivnet. Hun var ikke redd, men der, rett fremfor henne, satt det et spøkelse. Det var flere år siden sist hun møtte et annet spøkelse, og nå satt det altså et fremfor henne og gråt! Hva skulle hun si?

-Hei? Prøvde hun forsiktig, men stemmen hennes var så hes at det knapt hørtes. Hun kremtet og prøvde igjen.

-Hei, hei.

Ulla sluttet å gråte men da hun så opp kunne hun ikke se annet enn et par sokker.

-Hei? Jeg heter Dotti...

Ulla, som trodde hun var blitt riv ruskende gal, begynte å gråte igjen. Hun hadde ikke møtt et annet spøkelse før og var ikke helt sikker på hvem eller hva hun var selv, så naturlig nok skjønte hun ikke hva som skjedde.

-Du kan ikke se meg, for jeg er et spøkelse akkurat som deg - begynte Dotti og satte seg ved siden av henne.

-Hva vil du, spurte Ulla og snufset.

-Være venner?

Dotti kunne ikke se det, men hun kan følte hvordan blikket til Ulla stakk.

-Jeg heter Dotti, hvem er du?

-Ulla, svarte Ulla og snøt seg i lakenet.

-Esj!

Dotti lente seg så langt unna Ulla som hun bare greide.

-Sorry, hvisker Ulla.

-Hvorfor prater du engelsk?

-Hvor gammel er du?.. Gjør ikke alle det?

-10 år! Hvor gammel er du?

-Vet ikke, 19 kanskje...

-Du vet ikke?

-Jeg husker ikke.

-Hvordan vet du hva du heter, da?

-Det gjør jeg heller ikke, jeg bare fant det på.

-Husker du hvorfor du gråter, da?

-Jeg angrer...

-På hva da?

-Jeg vet ikke! Brølte Ulla i ren fortvilelse og begynte å gråte igjen. -Jeg har grått så lenge jeg kan huske? Sier hun så, og nå kunne hun ikke la være å le litt over hvor absurd det høstes ut.

-Da synes jeg at du skal bli med meg! Konkluderte Dotti og spratt opp. -Kom, jeg bor rett her borte!